

עפ"ת 9774/09/23 - אימאן קדור, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 9774-09-23 קדור נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 14212402284

לפני המערער נגד המשיבה	כבוד השופט מאזן דאוד אימאן קדור, מדינת ישראל
---------------------------------	--

ב"כ המערער: עו"ד אהוד כספי
ב"כ המשיבה: עו"ד ענאן ג'אנם מפרקליטות מחוז חיפה - פלילי

פסק דין

1. לפני ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה בחיפה (כב' השופטת כרמית פאר-גינת) (להלן: "בית משפט קמא"), מיום 22.6.2023, בתיק תתע"א 2865-12-19, בגדרה הורשע המערער בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה"); עבירה של נהיגה ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף על השימוש ברכב, לפי סעיף 2(א) לפקודת רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970; ועבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה (בלתי מורשה), לפי סעיפים 10(א) + 38(1) לפקודת התעבורה.

ההליכים בבית משפט קמא;

2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 1.12.19, בסמוך לשעה 23:45, המערער נהג ברכב פרטי מסוג "יונדאי" בכביש 672, וזאת על אף שנפסל בתאריך 29.12.15 בבית המשפט לתעבורה בחדרה בתיק מס' 8089-08-15 מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה ודבר הפסילה הודע לו ביום 29.12.15. כמו כן, המערער נהג ברכב המנועי הנ"ל כשמעולם לא היה מורשה לנהוג. בנוסף לכך, המערער נהג ברכב הנ"ל מבלי שהייתה לו או לאדם אחר פוליסת ביטוח בת תוקף על השימוש ברכב.

3. בתשובתו לכתב האישום במסגרת ישיבת בית משפט קמא מיום 8.3.2020 כפר ב"כ המערער בשם מרשו בעובדות כתב האישום, לרבות בנהיגה.

4. מטעם המאשימה העידו השוטרים רס"ר ג'ורג' עואד (להלן: "השוטר ג'ורג'") ורס"מ דניאל ראובן (להלן: "השוטר דניאל"). כמו כן הוגשו המסמכים הבאים: דו"ח הזמנה לדין, דו"חות פעולה של השוטרים, "סרטוני מצלמת גוף", דו"ח עיכוב והודעת חשוד (תחת אזהרה). מטעם ההגנה העידו המערער, גב' יסמין קדור (אשתו

של המערער) ומר סאמר אבו חמוד (חברו של המערער).

5. בית משפט קמא, לאחר שמיעת הראיות, הרשיע את המערער בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ובתוך כך קבע כי על פי הראיות וטענות הצדדים לא הייתה מחלוקת כי המערער היה נתון בפסילה וידע על כך וכי לא היה ברשותו רישיון נהיגה ולא הייתה לו פוליסת ביטוח על השימוש ברכב בעת האירוע נשוא כתב האישום. עוד הוסיף בית משפט קמא כי המחלוקת בין הצדדים הינה **בסוגיית הנהיגה ברכב, כך שלפי גרסת המשיבה, המערער נהג ברכב בזמן האירוע, בעוד שלפי גרסת המערער, הוא לא נהג ברכב כלל ומי שנהגה ברכב היא אשתו.**

6. באשר לנהיגה ברכב, קבע בית משפט קמא, על יסוד העדויות של שני השוטרים, אשר הותירו עליו רושם מהימן, ונתן בהם אמון מלא, נקבע כי רכבו של המערער (שזוהה על-פי מספרו) נוסע בכביש עובר לתפיסתו על-ידי השוטרים, וכשפגשו בו המערער ישב במושב הנהג כשהרכב מונע, וזאת כשהמערער נתון בפסילה וכשהוא בלתי מורשה לנהיגה.

טענות הצדדים בערעור;

7. המערער מיאן להשלים עם הכרעת הדין והגיש את הערעור שלפניו. המערער פירט את טענותיו בנימוקי הערעור הכתובים עליהם חזר בטיעון בפניו.

8. לטעמו של המערער, השאלות שצריך לברר והם במחלוקת מבחינה עובדתית האם הרכב היה מונע בעת הגעת השוטרים. הדגיש כי אין מחלוקת כי הוא לא נתפס נוהג ברכב וכי אף אחד מהשוטרים לא רשמו בדוחות שהרכב היה מונע ואף אחד מהם לא העיד שהרכב היה מונע.

9. המערער מלין על כך שהכרעת דינו של בית משפט קמא מבוססת כל כולה על אמון יתר בגרסת השוטרים, תוך קביעה כי השוטרים העידו שהמערער ישב ברכב כשהוא מונע. לטענת המערער אין ספק כי שגה בית משפט קמא בקביעה זו וכי בעדויות השוטרים לא היה ולו רמז לכך שהמונע היה מונע ואפילו אין הכחשה לכך שהמפתח לא היה ברכב.

10. עוד טען המערער כי שגה בית משפט קמא שהסתמך על הסרטון שתיעד את השלב שבו נתפס המערער ע"י השוטרים יושב במושב הנהג, כתמיכה בקביעה השגויה כאילו הרכב היה מונע כאשר השוטרים עצרו ליד המערער שישב במושב הנהג. המערער ציין כי המדובר בסרטון שלא הוגש כדין לתיק וקיומו הוסתר מההגנה והוא לא נמסר לה וכי מה שהוגש במסגרת עדותו של השוטר דניאל היה סרטון אחד - מצלמת הגוף אשר סומן ת/4, סרטון שצולם בתחנת המשטרה ואשר לא מצא בית משפט קמא להידרש לטענות נגד חוקיותו "משום שאשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר גם ללא השימוש בסרטון".

11. לעניין אי הבאת מצלמות הבית, טען המערער כי המשטרה לקחה אותן שבוע לפני האירוע נשוא כתב האישום וכי הוא לא ידע על כך, וכשנשאל על ידי בית המשפט אם יש אישור על כך שהמשטרה לקחה את המצלמות, השיב המערער בשלילה, אך ציין כי אין מחלוקת על כך שמצלמות הבית אינן נמצאות.

12. אשר על כן ביקש המערער לבטל את הכרעת הדין ולזכותו זיכוי מלא ולחילופין לקבוע כי קיים ספק סביר המחייב זיכוי בהיעדר עדות לנהיגה.

13. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור על הכרעת הדין. המשיבה סבורה כי הכרעת דינו של בית משפט קמא, מנומקת דיה ומתייחסת לכלל הטיעונים שהעלה המערער.

14. המשיבה הגישה את המוצגים ת/1 עד ת/6. ביחס לשני הסרטונים ציינה המשיבה כי דוח הפעולה של השוטר דניאל שהוגש בהסכמת המערער לבית משפט קמא - ת/3 מעיד כשלעצמו על קיומם של שני סרטונים, ובית המשפט לא נתן משקל לשניהם, ולכן הסרטון השני בתחנת המשטרה לא היה חלק מהכרעת דינו של בית משפט קמא.

15. המשיבה הפנתה לגרסאותיו של המערער, החל מראשית הודיה עד התכחשות מלאה, ציינה כי המערער המציא הסברים לא משכנעים לגרסאות הכבושות שמסר, עד לרמה שבית המשפט קובע בצורה הכי ברורה שגרסת המערער לא מהימנה. לטענת המשיבה, גרסת המערער אף סותרת גרסתו סתירה מהותית ולכן, שקריו של המערער, בהעדר הסברים, יכולים שלעצמם להוות ראיה נסיבתית או לכל הפחות סיוע לראיות הקיימות.

דין והכרעה

16. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור ונימוקיה, בהכרעת הדין של בית משפט קמא ובמכלול הראיות שהוצגו, לרבות צפייה בסרטון מצלמת הגוף שסומן ת/4, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

17. בית משפט קמא שמע את הראיות, התרשם מהעדים והחליט להאמין לעדי המשיבה, תוך שבית משפט קמא קובע שגרסתו של המערער אינה מהימנה. הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאי עובדה וקביעות מהימנות של הערכאה הדיונית, לה היתרון על פני ערכאת הערעור בהתרשמות הבלתי אמצעית מן העדויות ובשל היתרון המוקנה לה עקב כך בקביעת ממצאים.

להלכה זו שלושה חריגים אשר מאפשרים את התערבותה של ערכאת הערעור: כאשר מדובר בממצאים המתבססים על ראיות בכתב, כאשר מסקנות בית המשפט מתבססות על שיקולים שבהיגיון וניסיון החיים, וכאשר נפלה טעות

ממשית ומהותית בהערכת הראיות - (ע"פ 3162/17 זייצב נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (19.10.2017); ע"פ 8560/18 זבורוף נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (23.4.2020); כן ראו ע"פ 4887/15 גנסון נ' מדינת ישראל (14.7.2016), שם חזר בית המשפט העליון על הכלל הנוהג בערכאות הערעור, באשר להתערבות בממצאים עובדתיים של הערכאה הדיונית, וקבע כי:

"מן הנודע, כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעותיה העובדתיות ובמצאי המהימנות של הערכאה הדיונית כדבר שבשגרה, ותעשה כן אך במקרים חריגים ויוצאי דופן ... הטעם לכך נעוץ ביתרון המשמעותי ממנו נהנית הערכאה הדיונית- היכולת להתרשם מן העדים ומן הראיות באופן בלתי אמצעי..."

18. **באשר ליסוד הנהיגה;** בית משפט קמא קבע על יסוד התרשמות מהעדים ומתן אימון בעדי המשיבה כי הרכב היה מונע כשהמערער היה בתוכו. אלו קביעות עובדתיות מבוססות למדי בראיות שהובאו לפתחו של בית משפט קמא. בית משפט קמא מצא לתת אימון בעדי המשיבה כשקבע ביחס למחלוקת זו, פסקה 34-35 להכרעת הדין:

"במקרה שלפנינו, אין חולק כי הנאשם ישב ברכב בעת שנתפס על-ידי השוטרים, ולאור עדויות השוטרים, שאותן מצאתי כמהימנות, ונוכח הסימנים הטכניים שפורטו לעיל, התרשמתי כי הרכב היה מונע בעת שהנאשם ישב בתוכו. די בכך כי הנאשם ישב בכיסא הנהג ברכב כשרכב מונע, על-פי דרישת הפסיקה, כדי לקבוע כי הייתה לו שליטה אפקטיבית על אמצעי הפעולה של הרכב ומשכך ניתן לקבוע כי נהג ברכב... אם כן, משמצאתי כי גרסאות השוטרים עקביות ומהימנות, וזאת בניגוד לגרסתו של הנאשם, וכן משקבעתי כי לנאשם הייתה שליטה אפקטיבית ברכב, בעת שישב בתוכו כשהרכב מונע, אני קובעת כי הנאשם נהג ברכב בעת האירוע מושא כתב האישום".

קביעות עובדתיות אלו מבוססות ובנויות על מתן אימון בעדויות המשיבה ובסימנים הטכניים שעלו מסרטון מצלמת הגוף שתיעד את השלב שבו נתפס המערער ע"י השוטרים כשהוא יושב ברכב במושב הנהג, **ולא מצאתי להתערב בקביעות אלו.**

19. סרטון של מצלמת הגוף ואשר סומן ת/4 מכיל בעצם שני סרטונים של אותה מצלמת גוף. סרטון ראשון תיעד את השלב הראשון כשהשוטר דניאל היה ליד הרכב ובתוכו ישב המערער במושב הנהג ושב הודיע השוטר למערער כי האירוע מוקלט והסרטון, **השני** של אותה מצלמת גוף ואשר הפעיל השוטר דניאל בתחנת המשטרה ובו לו הודע למערער כי הוא מוקלט ושלגביו לא התייחס בית משפט קמא ולא נתן משקל כלשהו לסרטון זה שכוונה ע"י הסנגור בסיכומיו - **"ראשית ההודאה"**.

לעניין קיומם של שני סרטונים מאותה מצלמת גוף ראוי להפנות גם לעדותו של השוטר דניאל בחקירה חוזרת שם הבהיר כי הסרטון של מצלמת הגוף ואשר סומן ת/4 הינו בעצם שני סרטונים וכך כלשונו **"לתוכו צורפו 2 סרטונים"** - פרוטוקול מיום 17.5.22, עמ' 11, שורה 31. כן יש להפנות לדוח הפעולה של השוטר דניאל (ת/3) שבו ציין

השוטר דניאל כי "... אני פרקתי מהניידת וניגשתי לחלון הנהג... בשלב זה הפעלתי את מצלמת הגוף שלי והאירוע מוקלט מרגע זה... בסיום גביית העדות (עדות אשתו של המערער בתוך הבית) ניגשתי לניידת ונסענו עם המעוכב לנקודת רכס הכרמל בניידת כיביתי את מצלמת הגוף. בהגיענו לנקודה שותפי ג'ורג' הפנה את תשומת ליבי לכך שהחשוד רוצה להתוודות. בשלב זה נכנסתי לשירותים והפעלתי שוב את מצלמת הגוף...".

20. לבקשת בית המשפט ולאחר שהתבקש הסנגור להמציא לבית המשפט את הדיסק און קי עליו צרוב סרטון ת/4, שנמצא ברשותו, הסניגור לא הגישו בסוף לטענתו אבד לו (הודעה מיום 16/1/24), כך לא ניתן לבחון את טענתיו, בעניין קבלתו את שני הסרטונים או סרט אחד. כעולה מהמוצג ת/4, שהומצא בידי המשיבה, עולה ממנו **שהוא כולל שני סרטונים.**

בעת שהופעל הדיסק שעליו נצרב הסרטון של מצלמת הגוף (ת/4), אכן שני הסרטונים של מצלמת הגוף עלו אחד אחרי השני, כשבהתחלה עלה הסרטון הראשון שמתעד את המערער בתוך הרכב במושב הנהג וכן את עדות אשתו בתוך הבית, ומיד עם סיומו עלה הסרטון השני בתחנת המשטרה. כך שהסרטון של מצלמת הגוף ת/4 מכיל את שני הסרטונים הן בשלב שניגש השוטר אל הרכב בתחילת האירוע, שבו הודע למערער שהוא מוקלט והן בשלב השני בתחנת המשטרה שבו לא הודע למערער שהוא מוקלט.

21. כאמור לעיל, בית משפט קמא התייחס לטענות המערער והגיע להכרעתו כי המערער נהג ברכב, תוך שהוא מבסס את הכרעתו על פי ממצאי מהימנות וממצאים שבעובדה, בכל הקשור לזהות הנהג ברכב. התנהלות המערער תומכת בגרסת השוטרים האוכפים ומחזקת משמעותית את מסקנת בית המשפט לתת אימון מלא בגרסתם. הדבר קשור בטענה שהעלה המערער בגרסתו הראשונה שקיימות מצלמות בית בחניה שבה היה הרכב כשנתפס המערער על ידי השוטרים יושב במושב הנהג, טענה שיש בה כדי להביא לזיכוי.

המערער לא טרח להגיש את המצלמות כראיה להוכחת גרסתו שלא נהג ברכב ולעניין זה הימנעות המערער מהבאת ראיה רלוונטית זו מקימה חזקה, לפיה הבאתה הייתה פועלת לחובת בעל הדין הנמנע - (ראו קדמי, על הראיות, חלק שלישי-1650); ע"א 465/88 **הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתתיהו**, מה(4) 651), להוסיף לכך, שהמערער לא נתן כל הסבר מדוע נמנע להביא ראיה זו וטען כי המשטרה לקחה את המצלמות שבוע לפני האירוע, מבלי להציג אישור על כך או כל תימוכין. לפיכך, בבחינת למעלה מן הצורך, הימנעות ההגנה מהבאת ראיה בנסיבות אלו העשויה לסייע להגנה, פועלת לחובתו ומחזקת את ראיות המדינה - [ע"פ 6171/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (28.6.2017)]; ע"פ 1523/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.6.2006)].

22. כאמור לעיל, בית משפט קמא קבע על יסוד עדויות השוטרים ועל יסוד הסימנים הטכניים שהוצגו בסרטון הראשון כי הרכב היה מונע כאשר אין מחלוקת כי המערער היה במושב הנהג בעת האירוע נשוא כתב **האישום**. לא מצאתי כל עילה להתערב בקביעה עובדתית זו, קביעה מבוססת, קביעה שלא נפלה בדרך קביעתה כל טעות שמצדיקה התערבות בקביעה עובדתית זו.

23. אשר על כן, אני דוחה את הערעור על הכרעת הדין.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ד שבט תשפ"ד, 24 ינואר 2024, בהעדר הצדדים.